

[Ellen Poulsen.]

men om det just er til højnelse af kulturen, vil jeg lade stå hen. Man vil udvide statens omsorg for borgerne også på disse områder, og man vil udvide mødrehjælpen til en omfattende statsinstitution med alt, hvad dermed følger, ikke mindst en krævende administration; men jeg vil tillade mig at gå nærmere ind på disse forhold under behandlingen af den næste sag, lovforslaget om mødrehjælpsinstitutionerne.

Hvis man så ved alle disse foranstaltninger kunne skabe sundere og lykkeligere mennesker, var det noget andet. Men hvor mange tror, at det vil lykkes? Man har mange gange fremhævet de nervøse og psykisk nedbrudte kvinder, der skal hjælpes ved at få deres svangerskab afbrudt. Tror man virkelig på, at det vil gøre dem friere og lykkeligere? Jeg tror ikke, man så let laver om på den menneskelige psyke og det enkelte menneskes inderste jeg. Jeg tror ikke på, at nogen kvinde ustraffet går imod livets love. Men i alle tilfælde bliver det hende, der kommer til at betale. Også i forholdet til manden vil hun blive langt mere afhængig af hans vilje og luner. Blot man kunne vente, at de svangerskabsafbrydelser, der foretages illegalt, ville blive færre, men efter alle de oplysninger, man har, efter den statistik, man har indtil i dag, er der ingen, der tør gå ind for det, og med de mildnede strafferegler og med et omfattende og stort statsmaskineri, som sagerne skal igennem, kan man egentlig ikke tænke sig, at det vil gå sådan i fremtiden. De jurister, der har haft med disse sager at gøre, tror ikke på det; jeg tror i det hele taget ikke på, at man ved at lovgive om disse ting kan skabe bedre forhold. Det kan kun gøres, når mentaliteten i befolkningen bliver en anden, og her er der et helt andet spørgsmål: Hvad gør vi for det, og hvad gør vi for de unge, der i dag står overfor livets vanskeligheder?

Jeg overværede her i byen en aften sidste vinter en diskussion i en ungdomsklub for unge kvinder. Man drøftede seksualundervisningen i skolerne, og det skete på en ganske udmærket måde, men man endte i en drøftelse af, hvorvidt de unge piger, inden de forlod skolen, skulle have lært den rette brug af præventive midler. Der var skoleledere tilstede, som mente, at

det var absolut nødvendigt med en sådan undervisning på et meget tidligt tidspunkt, før pigebørnene forlod skolen. Er det virkelig, hvad vi har at give de unge som supplement til den skønne ungdomstid? Er det, hvad der er tilbage af det, vore digtere skrev om de fine, spæde følelser? Er det væk altsammen? Har hjemmene da fuldstændig givet op? Jeg retter ikke bebrejdelser imod de unge; det må være vor generation, der har fejlet på mange områder. Er det sådan, at skolerne, ungdomslederne og alt det, vi sætter i gang for at uddanne og hjælpe ungdommen, ikke har større formål? Er der ikke andre muligheder, end at vi giver de unge disse rent materielle ting, så er vi fattige. Hvorfor taler vi ikke noget mere om ansvar? Hvorfor hamrer vi det ikke ind i de unges sind, at de har ansvar og forpligtelser imod sig selv, imod deres slægt og imod den fremtid, de skal skabe for den nye generation?

Nu er der dog heldigvis en hel del unge i dag, der selv er klar over alt det, og vi må sætte vor lid til dem. For mig står det sådan — og jeg tror, det samme gælder mit parti — at det foreliggende lovforslag ikke gør loven klarere, og at man i virkeligheden burde have ventet med at fremsætte lovforslag, indtil der forelå et helt andet grundlag for fremsættelsen.

Erna Sørensen: Jeg er helt enig med den højtærede justitsminister, når han i sin fremsættelsestale siger, at man her er inde på et meget vanskeligt lovgivningsområde, hvor det er svært at bedømme, om det er rigtigt eller forkert, hvad man gør. I kommissionen har man delt sig i et flertal og tre mindretal, og også indenfor mit parti har der været stærkt afvigende meninger om, hvordan vor svangerskabslov bør være, og om vi i det hele taget skal have en lov på dette område. For mig personlig må det være afgørende, at denne lovgivning følger med tiden, og at den giver mulighed for et stort oplysningsarbejde om dette vanskelige problem. Endvidere må der foretages sådanne hjælpeforanstaltninger, at der ikke fremkommer et så stort antal ønsker om svangerskabsafbrydelse. Endelig mener jeg, vi må nå frem til, at de afgørelser, der træffes, er ensartede over hele landet.

At der foreligger et problem, og at det